

Fant jo krepko stisne in ima od sreče rosne oči.
— Boš videla, kaj se pravi biti svoj!
Gina drhti, omahne na stol in zapre oči.
— Moj Bog, kako jo je prevzelo! jo budi mati.
— Bo že, bo že! se nerodno prestopi Albin, — samo, da se je odločila.
Po cerkvah v mestu pozdravljajo jutro nebrojni zvonovi.

POSLUŠAJ BAJKO . . .

A L F O N Z G S P A N

Princ Ypsilon pod javorom sedi,
poslušá listje, ki srebrno šelesti,
in gleda mesec, ki kot zelen pav
se vozi mimo črede zvezd:
mehko nakodranih ovčic in krav.

Težko mu je, samota ga boli,
bolan je strašno, a zdravila ni . . .
Zaljubil se je v zalo pastirico,
a mrki dvorni marešal
drugod mu je izbral — kraljico.

Zdaj bridko toži blede princ:
„O koliko krivic na svetu!
Strmim v nebo,
kdo ve, morda je sleherni oblak
razkošna zibel in v njej znak
čarobna ljubica leži,
a mesec prosto roma po nebesih
in se zdaj tu, zdaj tam
za kratek hipček pomudi.“
Potem pa sladko kakor vonj resede . . .

*

Ej, le čakaj, da ti jo razbijem — bajko.
Kaj ti veš . . . Če človek sanja,
hoče v sanjah za zvezdami,
a ko ga lepota zmami —
ga udari pest v obraz!

OBZORNIK

OB ZAČETKU GLEDALIŠKE SEZONE

Kljub premnogim razmišljanjem o smereh in ciljih, o izrazu in vsebini našega odrskega ustvarjanja, kljub iskanju etičnih in estetičnih svojstvenosti našega umetniškega izživljanja, kljub vsem plodnim spoznanjem je pomen slovenskega gledališča še vedno borno neznamen, brez značilne vrednosti. Ni kriva temu le estetična plitkost in etična ozkost vodstva, ampak tudi njega neslovenska miselnost, njega nesodobnost in idejna otrplost, ki postaja od dne do dne usodnejša za vse naše kulturno nehanje in stremljenje. — Pred človekom vstaja težka — kakor iz steklene groze porojena — vprašanja.